

Títol: En camp de guerra

Sergio Fernández

2n ESO

Em dic Jordi i des que tinc consciència la meva vida ha sigut un veritable infern. Segurament molts de vosaltres heu estat pensant en algun moment de la vostra vida que la vostra família era la pitjor de totes i que la vostra vida era una merda. Però el que no heu pensat mai és en com viuen molts nens i nenes de la vostra edat. Vosaltres, probablement, no heu hagut d'aguantar les pallisses que el borratxo del vostre pare li propinava a la vostra mare. Ni heu hagut de veure com el vostre germà gran, l'exemple que tots els germans petits tenen per quan siguin grans, esnifava la cocaïna per quilograms. No, segur que no heu tingut la mala sort de presenciar la mort de la vostra mare per les pallisses que li donava el vostre pare, ni heu vist l'empresonament del vostre pare, ni tampoc haver d'identificar el cos del vostre germà mort per sobredosi.

Doncs jo sí, he tingut la sensació de trobar-me sol al món. Però tot va canviar un dia en què es va presentar el meu tiet Martí. Havia vingut amb l'esperança d'aconseguir fer que vingués amb ell i la seva família a viure. Sense pensar-m'ho dos cops li vaig dir que sí, i l'endemà em vaig traslladar a casa seva. La casa del tiet Martí era increïblement gran, localitzada a Pedralbes. Quan vaig entrar vaig quedar gratament sorprès, la casa tenia tres pisos més el solar. Per a un nen de tretze anys criat al barri del Carmel, ja podeu imaginar la meva impressió.

Van passar els anys i jo creixia a aquella immensa casa, on tot era pau i tranquil·litat, l'espai perfecte per un nen el qual havia viscut en un veritable camp de

guerra. Tot anava superbé, fins quan un dia quan vaig arribar a casa, vaig veure una cara en el tiet Martí i la tieta Daniela que mai havia vist. Llavors vaig comprendre que alguna cosa anava malament, que hi havia un problema i, desgraciadament per a mi, els tiets m'ho van confirmar.

Feia unes hores havien rebut una visita bastant inesperada, la del meu pare que ja havia sortit de la presó i demanava que anés a viure amb ell. Vaig demanar als tiets que paressin en aquest punt, ja que sabia perfectament el que aniria després. En aquell instant va aparèixer mon pare amb un advocat i uns papers que deien que com que encara tenia quinze anys ell tenia la meva custòdia. No podia fer res, només lluitar, però no em va servir de res perquè ell tenia el poder.

Una setmana després, ja m'havia mudat a casa del meu pare i, fixeuvos si era llest que em va tenir enganyat els primers mesos, fins que un dia va començar a ser com el pare que jo coneixia. Va tornar a beure i en comptes d'apallissar ma mare, perquè era morta, em va apallissar a mi. Jo ja no em defensava, ja m'havia cansat de lluitar, així que un dia quan ell estava de canyes al bar del costat, vaig agafar una cadira i una corda. Em vaig cordar la corda al coll i vaig pujar a la cadira. Acte seguit, la vaig tirar i em vaig quedar penjat del sostre. Mitja hora després, vaig morir i allà al cel, per fi, vaig ser feliç.